

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดต่อความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
คำสำคัญ	:ศึกษากรณีความรับผิดของผู้ประกอบการ สินค้าที่ไม่ปลอดภัย/ความรับผิดของผู้ประกอบการ
นักศึกษา	ภาวิณี ผลประดับวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.รุ่งแสง กฤตยพงษ์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2562

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์เล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิวัฒนาการ แนวคิด และหลักกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.2551 กฎหมายฉบับนี้ตราขึ้นภายใต้แนวคิดที่ต้องการแก้ไขปัญหาในเรื่องการให้ความคุ้มครองและให้การเยียวยาแก่ผู้เสียหายจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัย กฎหมายว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนี้ เป็นการนำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้บังคับ บรรเทาภาระแก่ผู้เสียหายในภาระการพิสูจน์ถึงความผิดของผู้ผลิต ผู้ขายสินค้า ผู้ประกอบการ เพราะผู้เสียหายในคดีมักเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบเรื่องการนำสืบถึงข้อเท็จจริง หรือข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ข้อมูลทางเทคนิคที่ซับซ้อนในการผลิตสินค้าต่างๆ ที่บุคคลทั่วไปไม่อาจเข้าใจได้ กฎหมายนี้จึงกำหนดหลักการใหม่ให้ผู้ผลิตหรือผู้ขายเป็นฝ่ายนำสืบอธิบายถึงข้อมูลและข้อเท็จจริงเหล่านั้นแทนและหลักการสำคัญอีกประการ คือ การกำหนดให้บุคคลที่อยู่ในสายการผลิตตลอดจนถึงการจำหน่ายสินค้าเป็นผู้ต้องรับผิดชอบทั้งหมด เนื่องจากผู้ผลิตอยู่ในฐานะที่จะป้องกันไม่ให้สินค้าไม่ปลอดภัยออกสู่ท้องตลาดได้ดีที่สุด พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงเป็นกลไกสำคัญและการคุ้มครองผู้บริโภคจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัย ในเชิงป้องกันหรือยับยั้งมิให้เกิดความเสียหายขึ้น

ปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติฉบับนี้จากการศึกษาพบว่ายังมีบทบัญญัติบางประการของกฎหมายที่ยังอาจมีปัญหาไม่ชัดเจนหรืออาจเป็นอุปสรรคต่อการเยียวยาผู้เสียหายในความหมายของคำว่า “สินค้าไม่ปลอดภัย” และ “ผู้ประกอบการ” คำนิยามนี้ยังไม่ครอบคลุมเท่าที่ควร ซึ่งกฎหมายฉบับนี้จำกัดอยู่ที่ความบกพร่องในการผลิต การออกแบบฯ โดยไม่รวมถึงบริการ จึงสมควรให้มีการรวมถึงการให้บริการต่างๆ เนื่องด้วยในปัจจุบันได้มีการให้บริการหลากหลายประเภทมากขึ้นอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้บริโภคได้ เช่น การเสริมความงาม สปา การรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลเห็นควรขยายความคุ้มครองไปถึงการให้บริการด้วยก็จะ

ประโยชน์แก่ผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น และกฎหมายยังกำหนดการยกเว้นความรับผิดของผู้ประกอบการไว้ในมาตรา 7 ที่ไม่เป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงไป อีกทั้งตามกฎหมายฉบับนี้มิได้กำหนดมาตรการสำคัญเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคจากการซื้อสินค้าที่ไม่ปลอดภัยที่ได้มีการนำออกสู่ท้องตลาด คือ มาตรการเรียกคืนสินค้าที่มีการนำออกสู่ท้องตลาดโดยผู้ประกอบการ นอกจากนี้ คำว่า “ความเสียหาย” ที่มีข้อความว่า ทั้งนี้ ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเป็นหลักกฎหมายที่ไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงที่มุ่งใช้สำหรับความเสียหายที่เกิดแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย ทรัพย์สิน แต่ไม่รวมถึงความเสียหายแก่ตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น ซึ่งในปัจจุบันยังมีการนำสินค้าที่มีความชำรุดบกพร่องมาขายให้กับประชาชนอยู่เพื่อหากำไร ดังนั้นจึงสมควรให้ความคุ้มครองไปถึงความเสียหายที่เกิดแก่ตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยด้วย

จากการศึกษาบทบัญญัติของพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ.2551 ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางในการที่จะปรับปรุงกฎหมายต่อไปในยุคบริโภคนิยมนี้ เพื่อให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ถูกเอารัดเอาเปรียบมาเป็นเวลานานและจะเป็นการกระตุ้นให้ฝ่ายผู้ประกอบการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและปลอดภัยมากยิ่งขึ้น โดยเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ความเสียหาย”, “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย”, “ผู้ประกอบการ”, มาตรา 5 วรรค 2 และวรรค 3 และมาตรา 7 (2) เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคจากกรณีผู้ประกอบการที่เป็นผู้ให้บริการกรณีความเสียหายที่เกิดขึ้นเกินกว่าที่วิญญูชนจะคาดหมายได้ และให้ผู้ประกอบการมีหน้าที่เรียกคืนสินค้าที่ไม่ปลอดภัย รวมทั้งให้ผู้บริโภคไม่ต้องมีภาระการพิสูจน์ถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้นด้วย ซึ่งเป็นการคุ้มครองและเยียวยาผู้บริโภคเพิ่มขึ้นจากเดิม